

อีกเรื่องหนึ่งที่คุณยายเป็นห่วงคือ พวกเราลูกหลานสร้างวัดกันทั้งวันทั้งคืน แทบจะเรียกได้ว่าหายใจเข้าหายใจออกเป็นงานสร้างวัดไปหมด การนั่งสมาธิจึงน้อยลง จิตใจจึงหยาบขึ้น บางครั้งเมื่อความเห็นไม่ลงรอยกัน ก็ทำท่าจะมีปากเสียงกัน คุณยายมีวิธีป้องกันการกระทบกระทั่งอย่างชาญฉลาด คือทุกเช้าท่านจะมาถามอาตมาว่า

“ท่าน วันนี้คิดถึงความตายหรือยัง”

“ยังเลยยาย”

ตอบท่านไปอย่างนั้น เป็นพระโกหกไม่ได้ ก็เรากำลังยุ่ง
กับงาน มีหรือจะคิดถึงความตาย เข้าวันรุ่งขึ้นท่านก็ถามอีก

“ท่าน คิดถึงความตายหรือยัง”

อาตมาตอบว่ายังอีกเช่นเคย แต่ชักคิดสะกิดใจแล้วว่า
เอ...คุณยายถามทุกวันเราก็ต้อด้านตอบอยู่ได้ว่า “ยัง” นี่เรา
ก็บวชแล้ว ยังจะกลับไปเป็น “อ้ายต้อ” เหมือนตอนมาพบ
ยายใหม่ๆ อีกหรือไง

คิดได้แบบนี้แล้วอาตมาก็รีบเจริญมรณานุสสติทันที

เข้าวันรุ่งขึ้นพบหน้ากัน อาตมาไม่รอให้คุณยายถาม รีบ
บอกทันที

“ยาย...วันนี้พระคิดถึงความตายมาแล้ว”

คุณยายหัวเราะเหอะๆ แล้วก็เดินจากไป